Kriimsilma issandal wõeti kingad essimese jalgadest kedbre luni mahha, emmandale nisammoti taggumise jalgadest. Möllemad waesed kautasid jalgade küllest nahha küündega, lammasid sures wallus wingerdades Messikäppa kõrwas maas, ja ootsid surma; agga Reinowadder olli kingad ja pauna wõtnud, astus nende jure ja ütles vilkades Kriimsilma emmandale: „Kulla, pai eideke! näete mis kennast teie ued kingad minno jallas istuwad, otsego olleks mulle tehtud; ma lodan kaua neid piddada! Mõnda waewa näggite kül mind ukka sates, minna näggin nisammoti teie pärrast waewa, agga wata õnne: minno tõwaew akkas parremine sigginema. Teie rõemustasite enne sedda, nüüd on rõemustamine minno käes! se on Mailma wiis. Teed käies tahhan iggapäw teie peale möttelda ja meeles piddada, et teie mulle mehhega kaks pari tubli kingi, ja Messikäp hä pauna andis." Kriimsilma emmand ütles wallosikäp ohkades: Meie patto nuhtluseks lasseb Jummal teie sast ohkades: Meie patto nuhtluseks lasseb Jummal teie kurjad tööd siggineda, agga ükskord saab ka teie mõet kuhjaga täis. Messikäp ja Kriimsilm issand ei lausund sõnna; Reinowadder piddas mõttes nõu, mis pussi Hintsile piddi teggema, kes ütsi sekord teotamata olli jänud.

Teisel ommikul wõidis Reinowadder ülge raswaga kingi, enne kui jalga panni, wõttis pauna selga, keppi kätte ja lõttas siis kunninga jure jummalaga jätma. Terretades ütles temma: „Teie allam sullane on praego minnikul; kutsuge omma pappi ja sundige tedda mind õnnistama, et minno wäljaminnik ning sisetullik õnnistatud olleksid." Oinas Kohhekel olli kunninga koas pappi ammetil, tedda laskis kunningas silmapilgul senna kutsuda ja ütles: „Lugege mõnni kenna palwe Reinowadderi issandale ja õnnistage tedda teele, temma lähheb kaugele rändama, ja tulleb kui pühha mees ükekord taggasi." Oinas kostis allandlikult: „Armoline kunninga issand, eks teie olle kuulnud, kudda Reinowadder kirriso wande al seisab? Õnnistaksin

tedda tänna, siis langeks rraust ning piiskop ühtlase minno kaela peale ja kisuksid mantli mul seljast. Wõiks asja sallamahti toimetada, et Kurresares ja Kusalus teadmata jääks, siis täidaksin rõemoga teie kunninglikko tahtmist." Kunningas ütles äggedaste: „Mis pik lorrisemine se on! Tahhate Reinowadderi issandat õnnistada, siis õnnistage; kui ei tahha: siis minge omma prausti ja piiskoppiga seltsis põrgo. Wai kas ehk akkan teie suggust essiteks weel palluma? Kas sa immet nääd! teie julgete minno wasto törkuda!" Kohhekel otsis kõrwa tagga süggades nõu, temma kartis kunninga wihha, agga ei tahtnud siiski mantlid kautada. Siiski wõttis ta ramato taskust, akkas palweid Reinowadderi ülle luggema. Pärrast õnnistamise suitsetamist andis oinas teemehhele pauna ja keppi, ja teekäia olli walmis. Temma ütles petlikko silmaweega: „Palloge minno eest iggapäw kunni taggasi jõuan." Kunningas küsis: Miks teil ni suur kiir tagga? Jäge tänna mulle weel wõersiks, teie ollete mul wägga armas. Reinowadder wastas: „Armoline kunningas! ärge wiitke pikkemalt minno aega; minna tõttan pühha teekäigile, sellepärrast andke mulle lubba lahkuda."

Kunningas andis kohhe pallutud lubba, ja käskis et kõik suremad issandad Reinowadderit saatma lähhekšid. — Käsko täites sadeti Reinowadder sure au ning illoga linnast wälja, mängi- ja laulo-mehhed käisid ees. Mässikäp ja Kriimsilm emmandaga wataśid ohkades wangitorni aknast Reinowadderi uhket minnikut. Minnes ütles Reinowadder kunningale: „Kandke oolt et need kaks kurjateggijad palko ei pease! piddage neid wangitornis õõd ja päwad ahhelas. Peaksekšid nemmad lahti, siis olleks teie elloots liggidal. Mõttelge minno sõnna peale, aus kunningas." Seddawisi räkides läks temma wagga näol, agga kurjad mõted südames teele; kunningas tõttas surema issandadega linna aggasi. Kohhekella ja Argpükši meel läks ärdaks Reino-

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1137